

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12365/2022
24.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца „Палетгор“ доо Врање, чији је пуномоћник Небојша Спасић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде - Основни суд у Врању и Основно јавно тужилаштво у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1830/2021 од 03.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1830/2021 од 03.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 39/20 од 05.04.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете исплати тужиоцу износ од 661.243,68 динара са законском затезном каматом од 05.04.2021. године до исплате, док је део тужиочевог захтева за исплату законске затезне камате на износ од 661.243,68 динара за период од 01.04.2012. године до 04.04.2021. године одбијен. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете у виду измакле користи исплати тужиоцу износ од 198.373,10 динара са законском затезном каматом од 05.04.2021. године од исплате, док је захтев тужиоца за накнаду штете у виду измакле користи у износу од још 18.109.555,90 динара са каматом од 01.11.2020. године до исплате и за камату на износ од 198.373,10 динара за период од 01.11.2020. године до 04.04.2021. године одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова парничног поступка плати тужиоцу износ од 321.560,00 динара у року од 15 дана, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1830/2021 од 03.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Врању П 39/20 од 05.04.2021. године у првом и одбијајућем делу другог става изреке. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у усвајајућем делу другог и трећем ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде штете у виду измакле

користи за износ од 198.373,10 динара са законском затезном каматом од 05.04.2021. године до исплате и обавезана тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 235.824,00 динара у року од 15 дана по пријему отправака пресуде, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијским наводима да је изрека пресуде у побијаном делу нејасна и неразумљива, односно противречна самој себи и датим разлозима, као и да нема довољно разлога о одлучним чињеницама, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, која није законски разлог за ревизију (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). У ревизији се не наводе процесне одредбе које другостепени суд није применио или је погрешно применио и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је утицала или могла утицати на правилност одлуке о тужиочевој жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, од АА (власника тужиоца) и ББ (комерцијалисте - заступника тужиоца) су 01.03.2012. године и 09.03.2012. године привремено одузете ствари наведене у потврдама од истих датума (одређена количина различите врсте алкохолног пића). Кривични поступак покренут против означених лица и ВВ (директора тужиоца) због кривичног дела злоупотребе положаја одговорног лица у стицају са кривичним делом фалсификовања службене исправе и кривичног дела производње и стављања у промет штетних производа учињених у саизвршилаштву, окончан је правноснажном пресудом Основног суда у Врању К 293/16 од 14.06.2017. године којом су окривљени ослобођени од оптужбе да су извршили означена кривична дела. Истом пресудом одбијен је предлог јавног тужиоца за трајно одузимање ствари. Привремено одузете ствари враћене су 01.06.2018. године и 07.06.2018. године, на основу правноснажног решења Основног суда у Врању К 293/16 од 26.04.2018. године. Са свих боца алкохолног пића биле су скинуте акцизне маркице. Вредност одузетих ствари, обрачуната по ценама на дан 31.03.2012. године, износи 661.243,68 динара. По налазу вештака економско-финансијске струке, изгубљена добит у периоду од 01.04.2012. године до 01.11.2020. године износи 18.307.929,00 динара и обрачуната је применом минималног коефицијента обрта од 3,28% на месечном нивоу, односно 198.373,10 динара ако се обрачун изгубљене добити врши на основу марже од 30% у једном обрту.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, оба нижестепена суда закључују да постоји одговорност тужене за тражену штету у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима и да тужиоцу не припада изгубљена корист из члана 189. став 3. тог закона у висини обрачунатој применом коефицијента обрта. Међутим, по

становишту другостепеног суда, тужиоцу не припада изгубљена корист ни у висини обрачунатој на основу марже за један обрт робе, јер од тог износа нису одбијени трошкови које је имао ради остварења те добити.

По оцени Врховног суда, све чињенице битне за правилну примену материјалног права у овом спору су утврђене, због чега нису основани наводи ревидента о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању (члан 407. став 2. ЗПП).

Нису основани ни ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Према одредби члана 189. Закона о облигационим односима, оштећени има право и на накнаду измакле користи (став први), у висини добитка који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем (став трећи). Висина измакле користи због немогућности стављања у промет робе, која је по окончању кривичног поступка против одговорних лица враћена тужиоцу без акцизних макрица, и по становишту ревизијског суда не може се утврђивати према коефицијенту обрта који је примењен у налазу вештака. Према том налазу, коефицијент обрта представља увећање прихода у односу на салдо обртне имовине за конкретан обрачунски период и израчунава се на годишњем, а затим и на месечном нивоу. У овом случају, тај коефицијент је утврђен на основу података о приходу тужиоца од продаје током године и података о вредности његове обртне имовине, исказаним у завршним рачунима за 2011, 2012. и 2013. годину. Тужилац је привредно друштво које се не бави само продајом оне врсте робе која је била привремено одузета, а по окончању кривичног поступка и враћена (алкохолно пиће), већ и обављањем других делатности. Због тога се подаци релевантни за израчунавање коефицијента обрта и завршних рачуна тужиоца односе на приход од свих његових делатности и вредност свих његових обртних средстава. Зато таква методологија обрачуна изгубљене добити од немогућности продаје само одређене количине алкохолног пића која, због уништења акцизних маркица није могла бити стављена у промет, није прихватљив за израчунавање висине измакле користи из члана 189. став 3. Закона о облигационим односима. Правилно је другостепени суд одлучио о изгубљеној користи обрачунатој по висини марже (разлике између набавне и продајне цене) за један обрт, с обзиром да приликом утврђивања њене висине нису узети у обзир трошкови које је тужилац имао у свом пословању.

Нема ни погрешне примене материјалног права у погледу одлуке о затезној камати. Одредбом члана 189. став 2. Закона о облигационим односима прописано је да се висина накнаде штете одређује према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја када закон наређује што друго. Због тога и затезна камата на накнаду неневчане материјалне штете тече од дана доношења првостепене пресуде којом је висина накнаде одређена. У овом случају висина накнаде обичне штете утврђена је вештачењем, по ценама на дан 01.04.2012. године, али тужилац до закључења главне расправе није предложио да се новим вештачењем утврди висина ове накнаде на дан пресуђења.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић